

REMÉNYIK SÁNDOR: VERSEK.

A SZOBOR HELYÉN.

Kerestem, s megtaláltam a helyet.
 Már égre nem törtek nagy vonalak,
 Csak áldozati illat lebegett.
 Körül vasrács, és belül pusztá gyep,
 De a gyep közt gyöngyvirág-levelek.
 A levelek közt egy-egy karcsú szár,
 Hogy mennyi nőtt: én nem számláltam meg,
 Csak hittel hiszem: épen tizenhárom,
 S tizenhárom gyöngy minden karcsú száron.
 Hát ez maradt: túl szobron és időn,
 Ércen, márványon, merev méltóságon,
 Új viharon, új vértanu halálon:
 Tizenhárom gyöngy tizenhárom száron.

VALAKI ÁLMODOTT.

Valaki rólam nagyot álmodott,
 Mártírnak álmodott meg — engemet.
 Ha így lett volna, már rég nem cipelném
 Törpén tovább a törpe éveket.
 Hamuszín hajnal . . . zord kaszárnya-tér,
 Egy modern Neugebeude — meglehet . . .
 Most sorakozó . . . tompa gyászdobok
 Visszhangozzák a végső ütemet.
 Most zár csikordul . . . börtönajtó nyílik . . .
 Nem engedem bekötni szememet.
 Most — vezényszóra fölemelkedik
 Négy puskacső, — és némán rám mered.
 Most — egy utolsót kiáltok talán:
 Erdély, az Isten maradjon Veled!
 Aztán piros vér és fehér halál,
 És zöld fű — békült poraim felett.
 Ó ismerellen, naiv álmodó,
 Ezt a viziót köszönöm neked.

ELMÉGY.

Áprily Lajosnak.

Elmégy . . .

Kis őrdomboktól roppant ormokig
Erdélyben körbenjut a döbbenet:
Nem ember megy, hegy-bajtárs távozik.

Ha Te elmégy, emberszó ne zavarja
A hegyek óriási kardalát.
A telők, «döbben száznál és ezernél»
E kurta, bús, utolsó nyáron át
Összegyűjtik szurdukba, szakadékba
Költészedet minden motivumát.
Úgy készülnek a búcsú-riadóra,
Úgy tanulják a nagy szímfóniát.
Ha Te elmégy, emberszó ne zavarja
A hegyek óriási kardalát.

Ha Te elmégy, ember ne búcsúztasson,
Búcsúztassanak Téged a hegyek.
Ne sírassanak érzékeny dalocskák,
Csak büszke, nagy, stoikus énekek.
Ha Te elmégy, ember ne búcsúztasson,
Búcsúztassanak Téged a hegyek.

Ha Te elmégy, mi néma csendben álljunk,
Néma csendben és lehajtva fejünk.
Úgy hallgassuk a hegyek kardalát,
Mely szertezenzi: mi voltál nekünk . . .
Hogy csendes voltál, mint a szikla lelke,
De szikla-lélekként laktál velünk.
Ha te elmégy, mi néma csendben álljunk,
Néma csendben és lehajtva fejünk,
Mert mindannyian bűnösök vagyunk,
Hogy Téged, Téged elveszithetünk,
Hogy Téged, Téged meg nem tarthatunk.
Ha Te elmégy, mi főlehajtva álljunk,
Mert így, vagy úgy, de bűnösök vagyunk.
A hegyek óriási kardala
Kisérjen a határig Tégedet,
És zúgjon, harsogjon itéletet
Országok, népek és idők felett,
És felebbezze meg a végzetet!
És csikarjon a csillagoktól ki
Egy «viszontlátásig»-ígéretet!
A hegyek óriási kardala
Kisérjen a határig Tégedet.